

SALKKU

J. L. '18

SALKKU

T.I.JANE

©2018 T.I.JANE

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 9789524982627

Käsikirjoitus:	T.I.Jane
Kansikuva:	Joonas Tiainen
Kielentarkistus:	Sirpa Ovaskainen

Lainaukset:

Wikipediasta muutamia kohtia:

- Kastrupin lentokentästä.
- Kööpenhaminan asukaslukuista.
- Juutinrauman sillasta.
- Jens Olsenin maailmankellosta.

Kaikki paikat ovat olemassa, muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta:

- Niels Hemmingsens gade 1 on leipomo, mutta se ei ole nimeltään Velsmagende Bagerivja.
- Kuvailtua ostoskeskusta ei ole Tivolin lähellä.
- Vantaan Ikean parkkipaikka-alueella ei ole naispatsasta. (Vielä 😊)

1.

”Nyt jumalauta ämmä, avaa nuo lukot! Ja vähän helvetin äkkiä! Ja jatkossa kuuntelet ohjeita ja teet niin kuin sanotaan, niin sulla ei oo mitään hätää”, uhosi kommandopipopäinen mieshenkilö aseella uhaten Helsingin keskustan kultasepänliikkeen korumyyjää.

Liike oli auennut kolme minuuttia aiemmin, joten asiakkaita ei ollut vielä ehtinyt pesiä liikkeeseen. Ryöstäjät olivat ottaneet tämän huomioon jo tiedusteluretkiensä aikana. Ensimmäiset asiakkaat tupsasivat tulemaan vasta 10–15 minuuttia yli aamukymmenen, ja mikä parasta, liikkeessä oli aamuisin vain yksi myyjä.

Asemies ei ollut yksin. Oven eteen oli ajettu auto, josta oli siirtynyt kolme kommandopipoista henkilöä liikkeen sisätiloihin vauhdilla. Auto oli jatkanut matkaa ennalta sovitusti, ja sen oli määrä saapua kahden minuutin kuluttua takaisin liikkeen eteen, jolloin kolmikko hyppäisi arvotavaroineen kyytiin.

Ovella seisova pipopää oli joukon atleettisin, ja hän seurasi tiukasti kadulle. Toinen taas vahti myyjän liikkeitä kirves käsissään, kun asemies antoi tälle ohjeita. Myyjälle oli opetettu, ettei tällaisissa tilanteissa saanut hermostua ja pyyntöihin oli paras suostua. Tekijät saataisiin mahdollisesti kiinni myöhemmin, mutta

heidän kanssaan ei kannattaisi alkaa leikkiä sankaria, koska voimasuhteet olivat ryöstäjien puolella. Myyjätär avasi lukot neljästä eri hyllylokerosta ja nosti niiden tarjotinlavat suomea puhuvan asemiehen eteen. Tämä osoitti tyytyväisyyttään.

”Kiitoksia, juuri nämä neljä lavaa me haluamme”, mies sanoi ja antoi myyjälle harmaan kangaslaukun ja jatkoi: ”Lataa nyt kaikki lavat tähän laukkuun.”

Myyjä alkoi tehdä työtä käskettyä. Ketjut, korut ja sormukset olivat yksittäin kiinnitetty lavoihin, joten niiden irrottamiseen olisi tuhraantunut liikaa aikaa ja samalla kiinnijäämisriski olisi kasvanut. Mies laskeskeli ajatuksissaan, että siinä meni perussettiä. Lavalla oli keskimäärin 20 kappaletta arvoesineitä, noin 250 euroa kappale, joten kukin lava oli noin 5000 euron arvoinen.

Kun kaikki neljä lavaa olivat laukussa, mies osoitti ekstralukon takana olevaa kaulakorua, josta ei tyyliä puuttunut. 18 karaatin valkokultaketju, jossa oli useampi timantti. Ne olivat laatuluokitukseltaan W-VS, eli korussa oli kahden karaatin edestä timantteja. Hintalapun mukaan kaulakorun arvo oli 15 000 euroa. Se olisi kallein yksittäinen esine, joka nyt vietäisiin. Myyjätär avasi nopeasti lukot, otti korun irti kiinnityksistä ja laittoi sen vielä nättiin paperipussiin.

”Tyylikkäästi tehty”, kehaisi suomalaismies ja jatkoi: ”Se menee kyllä tulevalle vaimolleni.”

Myyjä pysyi vaiti.

”Aukaise nyt nuo neljä muuta lavaa”, jatkoi mies.

Myyjän stressitaso alkoi nousta, ja häntä alkoi heikottaa niin voimakkaasti, että jopa ryöstäjät havaitsivat tämän.

”Käy istumaan nyt tuohon tuoliisi äläkä panikoi”, kehotti suomalaismies ase oikeassa kädessä. Samalla hän ojensi vasemmalla kädellään harmaan laukun vieressään olevalle kaverille, joka ei ollut puhunut koko ryöstön aikana mitään.

Suomalaismies otti taskustaan nippusiteen ja kehotti myyjätärtä laittamaan kädet tuolin taakse. Tämä totteli mukisematta, ja mies sitoi kädet ammattitaitoisesti nippusiteellä.

”Myyjä ei pääse nyt jatkamaan, joten minä vartioin myyjää. Jatka sinä”, kehotti suomalaismies toista kaveria. Tämä ihmetteli hetken, jolloin suomalaismies jatkoi: ”Vauhtia nyt! Meidän on toimittava nopeasti, ei ole aikaa aukoa lukkoja.”

Suomea puhuva mies tiesi, mitä puhui. Hän oli opetellut vastaavissa kultasepännliikkeissä seuraamaan myyjien toimintaa ja todennut, että yleensä lukitut lavat aukaistiin vasta, kun asiakas halusi lavalta jonkin ostosvaihtoehdon esiin. Jos ne olisivat

lukittuja kauttaaltaan ja ryöstäjä haluaisi tehdä työnsä nopeasti, silloin tarvittaisiin kirvestä.

Toinen mies nosti käsissään olleen kirveen ja aikoi lyödä sillä lasivitriiniin.

”Stop!” karjaisi suomalaismies. Liike pysähtyi ja vieressä ollut mies katsoi ihmeissään.

”Selkäpuolella! Ei teräpuolella!” jatkoi suomalaismies. Samalla hän otti kädellään kirveestä kiinni ja käänsi sen teräpuoli ylöspäin.

”Katsos, tällä puolella sirpaleista tulee tasaisempia ja isompia, jolloin korujen arvo säilyy, koska sirpaleet eivät riko koruja eivätkä ne naarmuunnu.”

Hän nyökkäsi kaverilleen, ja tämä löi lasin paskaksi, jolloin kaikki lavat olivat helposti saatavilla. Pian parikymmentä lavaa oli harmaassa laukussa. Ovella seissyt mies katsoi vuoroin kadulle ja vuoroin kelloaan, kunnes kohahti joukkiolleen:

”Nyt!”

Myyjä tajusi oitis, että vaikka kyseessä oli vain yksi suomenkielinen sana, siinä oli oma aksenttinsa eikä tämä todellakaan tullut kantasuomalaisen suusta.

Ryöstöauto oli ilmaantunut liikkeen eteen. Ovella vahtia pitänyt mies tempaisi oven auki, ja kaksi muuta ryntäsivät saaliineen kohti

Perheen naiset rakastavat pitkiä ostospäiviä Ikeassa, mutta miehelle saattaa juolahtaa mieleen, että päivänhän voi käyttää muuhun – vaikkapa pikavisiittiin Kööpenhaminassa. Ronski veijaritarina Ikeassa käyneestä Pasi ”Holkki” Hiltusesta.

Lukijan kommentti:

Vauhtia oli, että ihan hengästytti Holkin puolesta.

